

Er da det Tillidshverv, man Kvinden nægter,  
 i Sammenligning saa særdeles stort  
 mod dette Ansvar for de unge Slægter,  
 at Verden stod paa Spil, hvis hun blev spurgt:  
 Et tvivlsomt Tegn for et Galanteri,  
 der hidindtil har sat sin Ridderære  
 i Damerne paa Hænderne at bære  
 som Indbegreb af „Livets Poesi“.

Hvorfor tør hun ej dele Ret med Manden,  
 der dog med ham maa dele Vejens Slid  
 og Smertens Bæger ofte fyldt til Randen  
 af Livets Prøvelser og Stød og Strid?  
 Stod hun ej tidt i Kamp ved Mandens Side  
 og lindred ved Forbinding Saarets Brand,  
 i Uforsagthed Heltens Ligemand,  
 hans Overmand, saa snart det gjaldt at lide.

Vort lille Land har Brug for alle Kræfter  
 i Kamp mod Sygdom, Fattigdom og Nød,  
 mod Egennyttens, som vor Vilje hæfter,  
 mod Ligegyldighed og aandig Død.  
 Løs Kvindens Baand, gjør hende Manden lige,  
 hvor ej Naturen selv har Grænsen sat,  
 skriv hende Borgerret i Kampens Rige,  
 hvor Loven hedder: Synke eller stige,  
 og Øjeblikkets Løsen er: Tag fat!

*Alfred Ipsen.*